

untitled

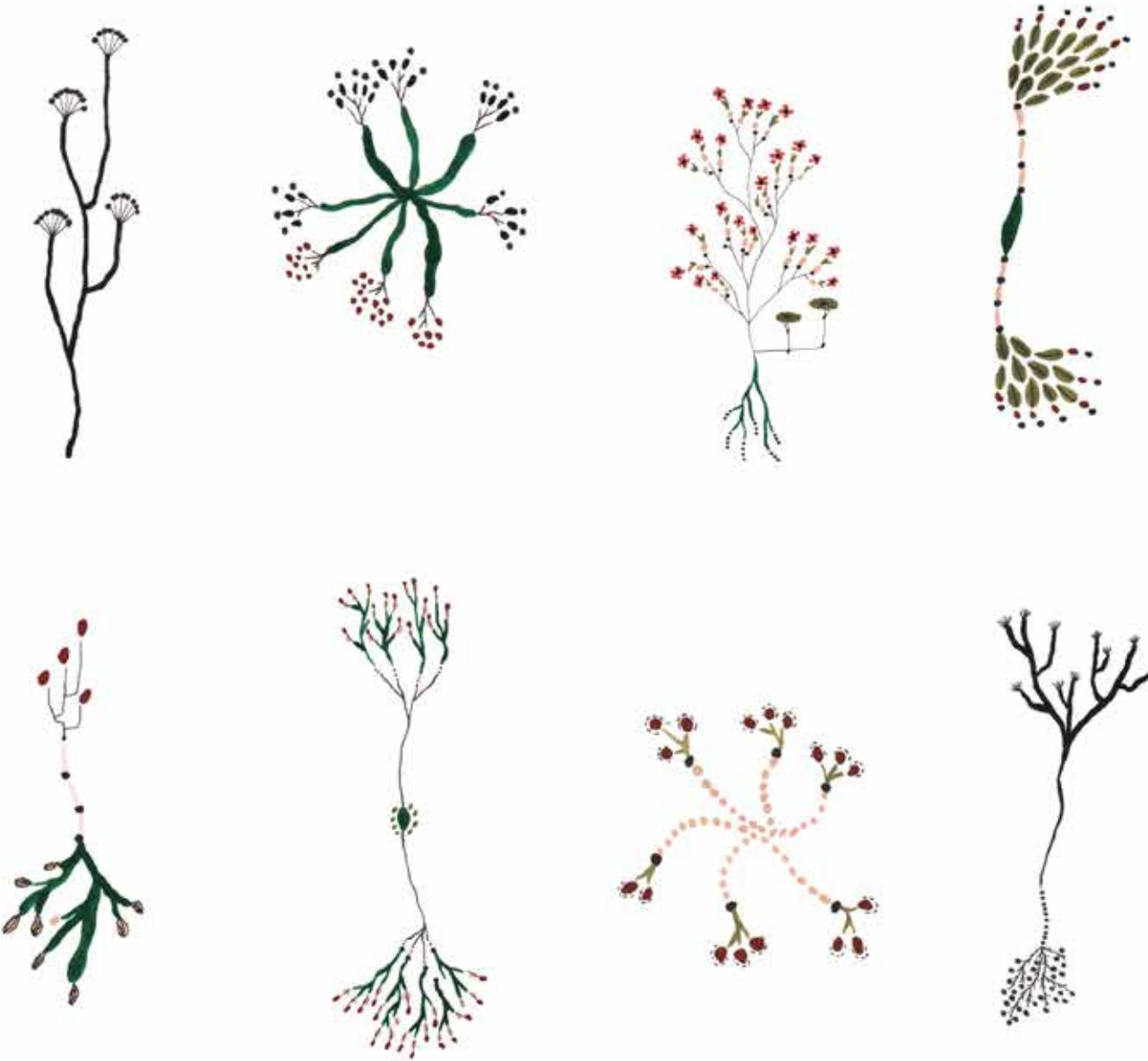

?

Not an identity
nor an idea.

Beşer değil,
fikir de.

çerik content

METAmorphosis <i>METAmorfoz</i> Ali İhsan Pinçe	3
the unbearable solitude of the beauty of summer <i>yazın güzelliğinin dayanılmaz yalnızlığı</i> Nisan Eren Konyar	7
look, I never cried <i>bak, hiç ağlamadım</i> Rei	8
rainbow of clarity <i>berraklığın gökkuşağı</i> Leo S.	10
things that have stuck with me from Venice during the biennial <i>bienal zamanı venedikten aklımın köşesine takılanlar</i> Deren Okçu	12
Mr C <i>Mr C</i> AS	20

26	I am going to make love, come. <i>Sevişmeye gidiyorum, gel.</i> Emir Köksal
28	earth laughs in flowers <i>dünyanın gülüşü çiçekler</i> mina.
36	she wolf <i>dişi kurt</i> AS
38	4 seasons of veronica read <i>veronica read'in 4 mevsimi</i> Kutluğ Ataman
40	ton putain ton <i>ton sürtük ton</i> leo s.
42	date palm <i>burma ağacı</i> Ece Ege
46	anymore <i>anymore</i> Nisan Eken Konyar
52	nothing <i>hiç</i> baha_stc

on METAmorphosis

Modernity and its forms is a burden for the individual especially with the emer-gence of modern institutions away from the natural laws of humanity.

Habits and customs of society first imposed at home by the family; the expectations from a person are not humane but most of the time the “must be done”s are severe obligations against being a person. Being and staying in “order” are not compatible for the thinking being. **What are the expectations of other(s)** is the only thing to question, and the answer is to show what you have got “successfully”. What I want, and indeed what/who I am is not the issue of society, especially in our wild times. **Tyranny of the clock**, representing consistent modern time norms and behavior patterns, is considered fantastically useful, creating unimagined wealth and opportunity for modern times’ ambitious racers, ignoring their inner potential. Constant struggle is leaving us drained before the day even begins. The frustration, hopelessness, losing your territory, remission of being, and finally giving up to exist is the result. Gregor Samsas are either dragged or pushed away, forced to struggle and kick about lying on their back, and consequently give up, indeed, given up. Our intimate experiences of living and being are tamped with visions of dominating cultures, and person/a dies this way or other.

METAmorfoz üzerine

Modernlik ve onun değişik formları, insanlığın doğal yasalarından uzak modern kurumların ortaya çıkmasından sonra birey için bir yük haline geldi.

Bir toplumun alışkanlıkları ve görenekları ilk olarak evde aile tarafından empoze edilir; kişiden beklentiler insancıl değildir ve çoğu zaman ‘yapılması gerekenler’ birey olmaya karşı acımasız yükümlülüklerdir. ‘Düzen’in içinde olmak ve kalmak düşünen bireyle bağdaşık değildir. **Sorgulaması beklenen, gerekli görülen tek şey diğer(ler)inin beklentileridir**, ve bu standart sorunun cevabı da ‘başarılı olarak’ ne elde ettiğimizi göstermektir. Ben’in ne istediği, ve hatta ne/kim olduğu toplumun konusu değildir, özellikle şimdiki vahşi zamanlarımızda. İstikrarlı modern zaman normlarını ve davranış kalıplarını temsil eden **Saat’in zorbalığı** bireyin içsel potansiyellerini göz ardı eder ama buna rağmen fantastik bir şekilde yararlı bulunur, modern zamanların hırslı yarışçıları için hayal bile edilemeyecek zenginlikler ve imkanlar yaratır. Sürekli mücadele bizi daha gün başlamadan tüketir. Sonuç hüsrana, umutsuzluk, kişisel bölgenin, düşünce ve hareket alanının kaybı, varlığın silikleşmesi ve son olarak da var olmaktan vazgeçmek olur. Gregor Samsalar ya iteklenir ya defedilir, istemediği mücadeleye zorlandıkça sırt üstü tepinir ve sonuçta pes eder, hatta -onu doğrultmaktan ümitsizce vazgeçilip- aslında terk edilir. Özel yaşam deneyimlerimiz ve içsel varlığımız hakim kültürlerin vizyonları içinde sıkışır ve birey/ persona, öyle ya da böyle, bir şekilde ölür.

adaletsiz muadele

İnsanlar neden yüce bir varlığa
teslim olmak ister?

Kendileri güçsüz hissettiklerinden mi yoksa çevreleri onlara güçsüz hissettirdikleri için mi?
Ben bu arayışa kendimi çok güçlü hissettiğim fakat gücümü gösteremediğim için girdim.
Kısaca konumuz güç ve gösteri.
Peki güç gösterildiğinde mi gerçektir yoksa hissedildiğinde mi?
Görünür olan güç müdür yoksa görkem mi?
Görkemli görünmek güçsüzlüğün göstergesi olabilir mi?
Peki ya gösterdiğimiz görkemden çok daha güçlü isek, bu durumda görkemli olmak mütevazilik olarak algılanabilir mi?
Görkemli olmanın güç ile hiçbir alakası da olmayabilir.

Toplum neden birey olmamız için güçlü olmamızı bekliyor? Üstelik bizim güçsüzlüklerimizden beslenen oyken.

Toplum içinde var olabilmek için “birey” olmamız gerektiğini söyleyen düzen bu durumda sağlıklı olabilir mi?

Globalizas-yozlaş-manın sosyal medya ile birlikte toplumun gerçeklik algısını bozması bizi nereye götürüyor?

Var olmak için bir hiçlik alanı içinde 0 ve 1’lere güveniyoruz.

Hangimiz sürekli gittiği restoranın fiyatlarındaki değişikliği farkediyor, gerçek olanı takip edebiliyor?

İki kelimeyi anlamlı bir şekilde yan yana getiremeyen bu nesil maruz kaldığı sınırsız bilgiyi nasıl işleyebilir?

Bu çirkin düzenin farkında olup yaşamak istemek normal midir? Peki bu düzene uyumlu olanları yok etmeyi istemek?

Saklanan kusurlar saklandıkları ilk anki boyutlarında mı duruyorlar yoksa giderek büyüyorlar mı? Bunun sağlamasını nasıl yapabiliriz?

META_MORPHOSIS

Why does the society expect us to be powerful in order to be an individual? While it is fed by our powerlessnesses.

Could the order which tells us to be an “individual” in order to survive in society be healthy?

Where are we going with the global-depravity-ization of social media that disrupts society’s perception of reality?

In order to exist, we rely on 0s and 1s in a territory of nothingness. Which one of us is able to perceive the changes in the prices of the restaurant that one frequents, able to follow the real?

How could a generation who is unable to put two words together in a meaningful way process the infinite knowledge it is exposed to?

Could anyone who is aware of this ugly order and who wants to live be deemed normal? How about wanting to destroy those who want to abide by this order?

Are concealed flaws remaining in the state that they are initially in or do they keep growing? How can we check on this?

unfair equation

Why do people want to surrender themselves to a higher power?

Is it because they feel powerless or is it because their surroundings have made them feel powerless?

I have gone into this quest because I feel very powerful, but I’m not able to show my power.

In short, our topic is display and power.

Then, is power only real when it is shown or when it is felt?

Does visibility make power what it is or is it the magnificent?

Could magnificence be a symptom of powerlessness?

What if we are much more powerful than the magnificence that we display, in that case, would magnificence be perceived as humility?

The magnificence might have nothing to do with power.

Untitled is a liberal platform for individual perspectives of younger generations with a slightly bold attitude and an offensive touch.

Untitled biraz cesur ve belki de saldırgan olarak görülebilecek ifadelerle yer veren genç kuşaklar için açılmış liberal bir platformdur.

untitled

Yıl: 1, Sayı: 1

Para ile satılmaz. Bütün yazıların sorumluluğu yazarlarına aittir. Yazı ve fotoğrafların tüm hakları Unlimited'a aittir. İzinsiz alıntı yapılamaz. Distributed free of charge. Authors are solely responsible for the content of submitted articles. All right reserves by Unlimited. Quotations not allowed without permission. **Yayın sahibi/Owner:** Galerist Sanat Galerisi A.Ş. Meşrutiyet Cad. 67/1 34420 Tepebaşı, Beyoğlu, İstanbul

Genel yayın yönetmeni/Editor in chief
Merve Akar Akgün
merve@unlimitedrag.com
Reklam ve proje direktörü/Advertising&project director
Hülya Kızılırmak
hulyakizilirmak@unlimitedrag.com
Yayın koordinatörü
Mina Gürsel
mina@unlimitedrag.com
İletişim Adresi/Communication address
Meşrutiyet Cad. No: 67 Kat:1 Beyoğlu
İstanbul Türkiye
info@unlimitedrag.com

Katkıda bulunanlar/Contributors
Alexandra Sabuncu, Ali İhsan Pinçe, Baha Şöförtakımcı, Deren Okçu, Kutluğ Ataman, Hüseyin Çağlayan, Ece Ege, Elif Simge Fettahoğlu, Emir Köksal, Léna Mačka, Leo S., Melkan Gürsel, Merve Ünsal, Müjde Bilgütay, Nisan Eren Konyar, Naz Ziyal, Selin Açikel, Sena Altundağ, Rei, Sara Boccacini, Semah Akdoğan

Baskı/Print
UNIPRINT Basım Sanayi ve Tic. A.Ş.
Ömerli Mah. Hadımköy-İstanbul Cad. No: 159
Hadımköy, Arnavutköy, İstanbul, Türkiye
0212 798 28 40 - www.apa.com.tr

unlimited

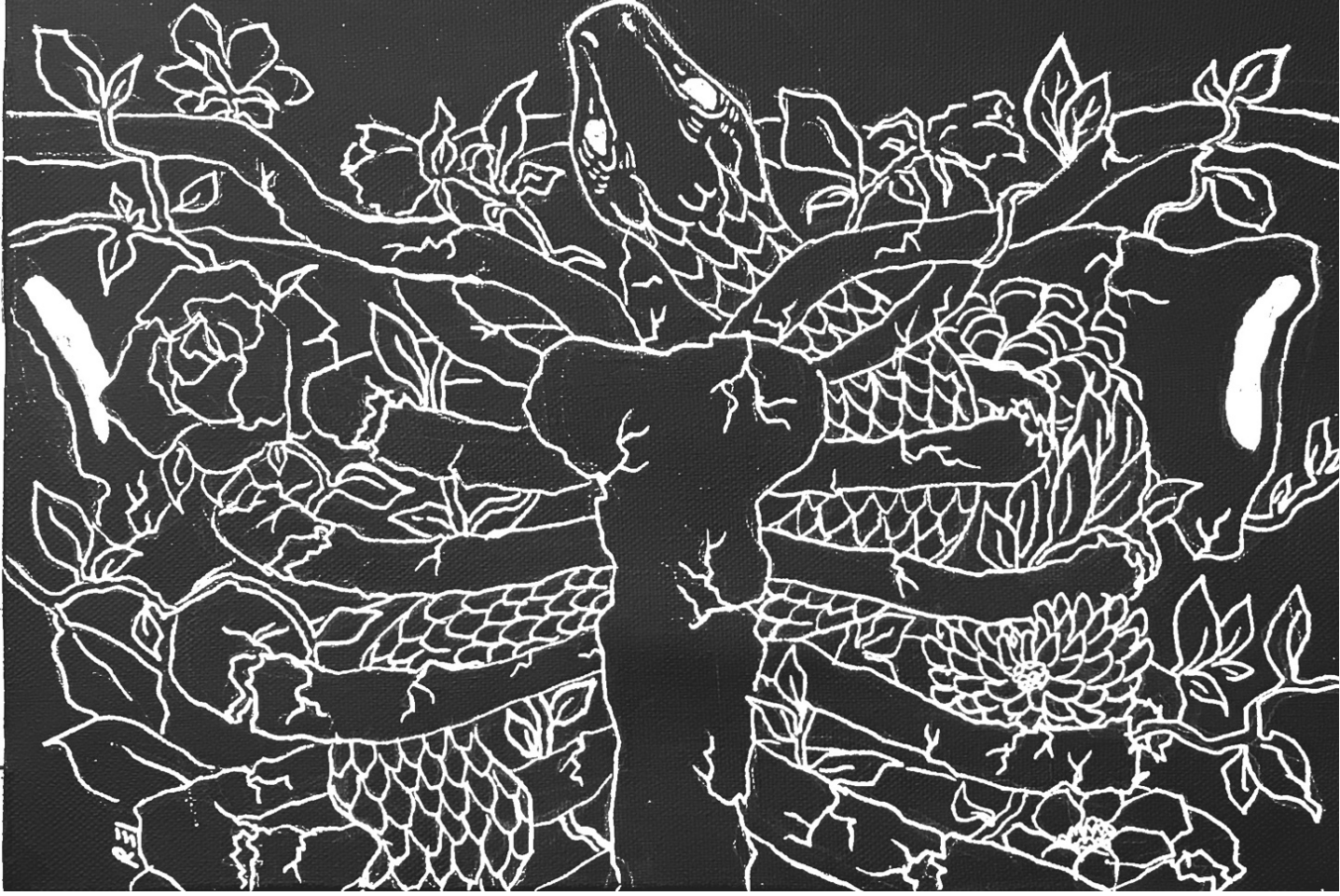
The unbearable solitude of the beauty of summer

The summer clock starts to tick and the scorching sun is sizzling the dry soil. The school bells ring and the footsteps crush the corridors and leave them with an absolute silence just a few minutes later. Cupboard doors swing through and exam papers float for an endless couple of seconds in the untouched air. The summer sun tears the clouds and leaves the sky naked up above. Orange pink sunsets shine over the silent sea as the water washes through sand and curled toes. Cicadas' and crickets' harmony echo throughout the abandoned fields of overly grown grass scorched solid beige with the sun sparkling. Sweat drops travel down breathing necks and lemonade glasses, straws brushing against cocktail sticks with the ethereal breeze. Summer rains rule and the scent of the wet soil and soaked forests overpower the sugary smell of the sticky juice of newly sliced watermelons. Mosquito bites on bare legs and urchin marks on soles of the feet. Summer, summer, summer. One step into the possibilities and the incredible pressure of new hopes. The unbearable solitude of the beauty of summer.

Yazın güzelliğinin dayanılmaz yalnızlığı

Yaz saati tik taklamaya başladı; yakıcı güneş zaten kuru olan toprağı haşlıyor. Okul zili çalmaya başladı ve ayak sesleri koridorları ezerek geçtikten birkaç dakika sonra tamamen sessizliğe bırakıyor. Dolapların kapıları açılıyor, sınav kağıtları sonsuz gibi gözüken birkaç saniye havada asılı kalıyor. Yaz güneşi bulutları yırtıyor ve gökyüzünün üstünü çıplak bırakıyor. Turuncu pembe güneş batımları sessiz güneş üzerinde parlıyor, kumu ve kıvrık ayak parmaklarını yıkıyor. Cırcır böcekleri ve çekirgelerin uyumlu sesleri terk edilmiş tarlalarda yankılanıyor; fazlasıyla büyümüş çimenler, güneşin parlaklığından koyu bir bej rengini almış. Ter, nefes alan boyunlardan, limonata bardaklarından aşağı iniyor; kamışlar, kokteyl çubuklarına çarpıyor, bir anlık bir serinlik yaratıyor. Yaz yağmuru, toprağın ıslak kokusu, sırlısklam orman kokusu, yeni kesilmiş karpuzların yapışkan suyunun şekerli kokusunu eziyor. Çıplak bacaklardaki sivrisinek ısırıkları, ayakların altındaki afacanlık izleri. Yaz, yaz, yaz. Yeni umutların, imkanların inanılmaz baskısına doğru bir adım. Yazın güzelliğinin dayanılmaz yalnızlığı.

BAK, HİÇ
AĞLAMADIM

sen sarıldıkça
kemiklerim kırılıyor
sarıyordum meğer
sen sıldıkça bir
araya geliyordum
~~ve~~ seni çok özledim

rainbow of clarity

Leo lives in an elevator. He is lifted up and pulled down.
Leo' s world is made up of a narrow spectrum of colours.
He lingers and meddles with the greys.
Leo does not know what time is.
He fights with the hours.
Leo is not acquainted with having.
He is only in the knowledge of the warmth it gives.
He is acquainted with being,
and the furs on the end of his paws.

Do not belittle the satisfaction of clarity.
-leo s.

berraklığın gökkuşağı

Leo asansörde yaşar. Yükarı, aşağı.

Leo'nun dünyasında tonlar kısıtlı.
Grilerle yaşar, grilerle oynar.

Leo zaman nedir bilmez.
Saatlerle kavgalı.

Leo sahiplik bilmez.
varsa yoksa sıcaklığını tanır.

Var olmaktan haberdar,
patilerinin ucundaki tüylerden olduğu kadar.

Berraklığın tatminini küçümseme sakın.
-leo s.

Things that have stuck with me from *Venice* during the *biennial*

Bienal zamanı Venedik'ten aklımın köşesine takılanlar

Deren Okcu

For me, art is a way to express our feelings in writing. Under every artwork is a story; the important thing is to try to listen to it, to understand it. The Venice Biennial, in its 57th edition this year and under the title *Viva Arte Viva*, is inspired by artists who work with humanism, finding the opportunity to discover and to explore themselves. The biennial, spread across the Giardini and the Arsenale, was colored by the contributions of artists participating from different countries.

Bu sene 57.si düzenlenen ve ana teması Viva Arte Viva olarak belirlenen Venedik Bienali'nde, ilhamını hümanizimden alan sanatçılar kendilerini keşfedecek ve ifade edecek fırsatı buldular. Venedik'in Giardini, Arsenale ve birkaç bölgesinde daha gerçekleşen bienal farklı ülkelerden sanatçıların katılımıyla renklendi.

ERWIN WURM, ONE MINUTE SCULPTURES, 57th INTERNATIONAL ART EXHIBITION, VENICE BIENNALE

The most striking work exhibited in the biennial was Erwin Wurm's pieces in the Austrian Pavilion. Erwin Wurm's *One Minute Sculptures* are a fun expression of the idea of freedom. If you're intrigued by the term "fun", I'd like to point you to Amer Abbas's words, who has curated Erwin Wurm's work before, "The formation of an artist's world is a push and pull between freedom and inhibition. Things that appear meaningless, futile at the beginning might pave the way to shed light and to feel freedom later."

Visitors to the Austrian artist's works not only get a chance to see the exhibition, but they also have the opportunity to become one with the art works. The things that you need to do to become one with the work, to become part of the work are relayed using drawings. You thus get an opportunity to become one with artwork for sixty seconds. If you want to be an artwork, push your arms through the chair that Erwin Wurm placed on the wall, lean your head against the table, dangle your feet out of the caravan.

Bienalde sergilenen eserler arasında beni en çok etkileyenler Avusturya Pavyonu'nda bulunan Erwin Wurm'un yapıtları oldu. Erwin Wurm *One Minute Sculptures* (1 Dakikalık heykeller) olarak adlandırdığı eserleriyle özgürlük düşüncesini eğlenceli bir dille ifade etmişti. Eğlenceli dil ibaresi kafanızda soru işaretleri uyandırdıysa sizi daha önce Erwin Wurm'un küratörlüğünü yapmış olan Amer Abbas'ın yorumuyla baş başa bırakmak isterim: "Bir sanatçının dünyasını oluşturması, özgürlük ve engellemeler arasında yaşanan bir çekişmedir her zaman. Başlangıçta çok manasız, işe yaramaz gibi görünen şeylere ışık tutmak-işte özgürlüğü hissetmenin yolu bu olabilir..."

Bienal kapsamında, Avusturyalı sanatçının *One Minute Sculptures* serisine yolu düşenler sadece sergiyi gezmekle kalmıyor aynı zamanda sanat eserleriyle bütünleşme imkanına da kavuşuyor. Eserle nasıl bütünleşeceğiniz, eserin bir parçası haline gelmek için yapmanız gerekenler çizimler aracılığıyla aktarılıyor. Böylelikle altmış saniyeliğine de olsa bir sanat eserine bürünme şansını yakalıyorsunuz. Eğer siz de bir sanat eseri olmak istiyorsanız, Erwin Wurm'un duvara monte ettiği sandalyeden kollarınızı çıkarmayı, yuvarlak masaya başınızı dayamayı, karavanından dışarı ayaklarınızı uzatmayı deneyebilirsiniz.

LORENZO QUINN, SUPPORT, 2017, VENICE

I'd like to tell you about the pair of hands that might become the most famous sculpture in the world. *Support*, by Italian artist Lorenzo Quinn, is a giant sculpture of the hands of the artist's son Anthony. The work was produced to draw attention to climate change, aiming to show that the human hand is both constructive and destructive. Quinn leans these giant hands against the Ca' Sagredo Hotel on the Grand Canal, wanting to show that these hands are holding up this building from the 14th century. Although the name of the work is *Support*, it's important to remember that it has the power to save and to destroy the world. In Venice where climate change poses a threat because of the rising water level, the giant sculpture creates a huge impact on the viewer.

Dünyanın en meşhur heykellerinden biri olmaya aday bir çift elden bahsetmek isterim. İtalyan sanatçı Lorenzo Quinn'in *Support* heykeli, oğlu Antony'nin ellerini modelleyerek hayata geçirdiği dev bir heykel. Evrendeki iklim değişikliğine dikkat çekmek için hayata geçirilmiş bu eser ile sanatçı, insan elinin hem yapıcı hem de yıkıcı olabileceğine vurgu yapıyor. Quinn, Grand Canal'da bulunan Ca'Sagredo Hotel'in duvarlarına dayadığı dev ellerle, 14. yüzyıla ait bu binayı elleriyle tutup destek olduğunun algısını yaratmak istemiş. Her ne kadar eserin adı *Support* olsa da, ellerin, dünyayı kurtaracak güce sahip olduğu kadar dünyayı yok edecek gücü de barındırdığını unutmamak gerekiyor. İklim değişikliğine bağlı olarak deniz seviyesinin risk oluşturduğu Venedik'te dev heykel şüphesiz müthiş bir etki yaratıyor.

SAN CLEMENTE PALACE KEMPINSKI 57th INTERNATIONAL ART EXHIBITION, VENICE BIENNALE

The extraordinary exhibition *This is not the reality-what kind of reality?* is at the San Clemente Island Palace Kempinski. The group exhibition that is curated by Dr. Gisela Winkelhofer includes works by 6 artists.

The Uyar family from Turkey bought the derelict San Clemente Island, facelifting the whole island. Overlooking the historic center of Venice, the San Clemente Church built in the 12th century reflects the glorious history of the island. As part of the biennial, this sacred space hosts Light Steps, representing the steps that go up to heaven inside the church while Lori Hersberger's mirrors depict the harsh fight between what illusion promises us and the demands of life. In addition to these two artists, you can also see Jeppe Hein's *Third Eye*, Julian Opie's *Galloping Horse* and Towers, Gregor Hildebrandt's *The Cloud* and Sylvie Fleury's *Mushrooms* in the different corners of the San Clemente Island.

SAN CLEMENTE PALACE KEMPINSKI 57th INTERNATIONAL ART EXHIBITION, VENICE BIENNALE

This is not the reality-what kind of reality? (Bu gerçek değil – gerçek nedir ki?) Gerçek ve sessizlik arasındaki ilişkiyi irdeleyen bu olağanüstü sergi size cenneti vaat eden San Clemente Adası Palace Kempinski'de sergileniyor. Küratörlüğünü Dr. Gisela Winkelhofer'in üstlendiği grup sergisi 6 farklı sanatçının eserlerinden oluşuyor.

Bakımsızlıktan terk edilmiş San Clemente Adası'nı satın alan Türkiyeli girişimci Uyar ailesi büyük emeklerle adaya bambaşka bir çehre kazandırmış. Venedik'in tarihi merkezine bakan Adada 12. yüzyılda inşa edilmiş San Clemente Kilisesi adanın görkemli hikayesini yansıtıyor. Bienal kapsamında, bu kutsal mekanda Light Steps (Işık Basamakları) kilise içerisinde cennete çıkan basamakları temsil ederken, Lori Hersberger'in aynaları illüzyonun bize vaat ettikleri ile gerçeğin dayattıkları arasındaki sert kavgayı anlatıyor. Bu iki sanatçı dışında Jeppe Hein'in *Third Eye*, Julian Opie'nin *Galloping Horse* ve Towers, Gregor Hildebrandt'in *The Cloud*, Sylvie Fleury'nin *Mushrooms* isimli eserlerini San Clemente Adası'nın farklı köşelerinde görebilirsiniz.

DAMIEN HIRST, TREASURES FROM THE WRECK OF THE UNBELIEVABLE, 2017, VENICE

Damien Hirst

The rebellious persona of the art world. The British artist who has caused sensations with his works in the UK doesn't change his habits in Venice and again creates very controversial works that are of course also quite expensive. Let's remember the dead shark that he displayed in formaldehyde and the cow and its offspring displayed in two different tanks. Is it even possible to forget? While Hirst's works are perceived as strong slaps across the face, we can observe that he has chosen a different path for the biennial.

Treasures From The Wreck Of The Unbelievable, exhibited at Palazzo Grassi, is a fitting example of the concept of post-truth, which has become established in the arts literature by now. Post-truth, in short, refers to the times when truths, realities, concepts are no longer valid. Post-truth is a perception of things where reality doesn't matter. *Treasures From The Wreck Of The Unbelievable* is made up of things that have been discovered in a ship that was lost on the Indian Ocean two-thousand years ago. Using materials including gold, bronze, crystal, and marble, the works have been submerged in the Indian Ocean for two thousand years, awakened by Hirst's magic kiss. The works that are all glamorous and ostentatious trigger the question: "Are these fake?"

SHEILA HICKS, ESCALADE BEYOND CHROMATIC LANDS, 2016-17, 57th INTERNATIONAL ART EXHIBITION, VENICE BIENNALE

Sanat dünyasının asi ağabeyi. Yaptığı işlerle sürekli sansasyonlar yaratan İngiliz sanatçı Venedik’te de geleneği bozmuyor ve yine çok tartışılacak ve tabii beklendiği gibi çok pahalı eserlere imza atıyor. Formaldehitin içine koyduğu ölü köpekbalığını, iki ayrı tank içinde sergilediği inek ve yavrusunu hatırlayalım. Gerçi unutmak ne mümkün? Hirst’ün eserleri, izleyenlerin suratına çarpan sert bir tokat gibi algı-lansa da Venedik Bienal’i kapsamında daha farklı bir yol izlediğini hayretle gözlemliyoruz.

Palazzo Grassi’de sergilenen *Treasures From The Wreck Of The Unbelievable* (İnanılmazın Enkazından Hazine) sergi-si sanat literatüründe artık yerini perçinlemiş olan *post-truth* kavramına gerçek bir örnek. Dilimize gerçek ötesi olarak çevrilebilecek bu ifade doğruların, hakikatlerin, olguların önemini yitirdiği zamanlara işaret ediyor. *Post-truth* dediği-

mizde gerçeklerin öneminin olmadığı bir algıdan bahsediyoruz aslında. İki bin yıl önce Hint Okyanusu’nda kaybolduğu farz edilen bir geminin içinden çıkanlar; *Treasures From The Wreck Of The Unbelievable*. Sanatçının altın, bronz, kristal, mermer gibi malzemeleri kullanarak yarattığı yüzlerce eser iki bin yıl boyunca Hint Okyanusu’nun derinliklerinde uykuya dalmış ve Hirst’in sihirli öpücüğü ile uyandırılmış gözüküyorlar. Birbirinden heybetli, birbirinden gösterişli eserler tüm ihtişamlarına rağmen, izleyicide, “Bunlar sahte mi acaba?” sorusunun oluşmasına engel olamıyor.

DAMIEN HIRST, DEMON WITH BALL, TREASURES FROM THE WRECK OF THE UNBELIEVABLE, 2017, VENICE

The huge 18-meter bronze sculpture at the entrance of Palazzo Grassi evokes fear with its size. This sculpture, *Demon with Ball*, emphasizes how weak and desperate human beings can be. Videos, documents, photographs that accompany the exhibited works claim to prove how these works were brought up from the depths of the Indian Ocean. Despite all the efforts, Hirst’s works do not go beyond their farce identities.

Directed by Paolo Baratta and curated by Christine Macel, the 57th Art Exhibition of Venice Biennale opened to the public on May 2017 and will be open until November 26, 2017. Those who want to feed their souls should experience this visual feast that adorns the enchanting streets of Venice with uniquely spectacular works.

Palazzo Grassi’nin girişinde sizi karşılayan 18 metrelik dev bronz heykel cüssesiyle korku dağları yaratabiliyor. *Demon with Ball* adlı bu heykel insanın aslında ne kadar da güçsüz, çaresiz olabileceğine vurgu yapıyor. Sergilenen eserler ile ilgili bilgi veren videolar, dokümanlar ve fotoğraflar, bu eserlerin Hint Okyanusu’nun derinliklerinden gün yüzüne nasıl çıkarıldığına ispat etmek iddiasında. Ancak tüm bu çabalara, çırpınışlara rağmen Hirst’ün eserleri, çakma kimliklerinin ötesine ne yazık ki geçemiyor.

Paolo Baratta başkanlığında ve Christine Macel küratörlüğünde Mayıs 2017’de gösterime açılan 57. Venedik Bienal’i 26 Kasım 2017 tarihine kadar kapılarını sanatseverlere açık tutacak. Ruhunu beslemek isteyenler, Venedik’in büyüleyici sokaklarını birbirinden görkemli eserlerle taçlandıran bu muhteşem görsel şöleni yaşamalı.

ESFO

Mr C

Have you ever thought about
what do you mean to yourself and
what do you mean to the others?
Can someone change the mean-
ing of what you mean to yourself?

Hiç kendiniz ya da başkaları
için ne anlama geldiğinizi dü-
şündünüz mü? Birileri, kendi-
niz için ne anlama geldiğinizi
değiştirebilir mi?

By accept- ing myself I made you accept me as well.

AS

I want to ask this straightaway, my dear friend. Without becoming someone, who I am not... Which is not really possible! If I could become someone who I am not, doesn't it mean that I just don't know or I'm not aware of the mysterious side of myself; my identity. For decades people invented billions of things, which they don't even know about, that they can't explain, because it was easy to put meaning to something that we could imagine. Once, a friend of mine told me that humans are not capable of imagining something that doesn't exist.

How do we exist Sir?

Are we a product of some higher consciousness' imagination? Are we an imagination? Then who is imagining us? Why should there be someone behind this all or why should all this has to mean something.

People have a powerful drive in them about searching for an explanation, for a simple meaning, and describing that explanation, that reason, that meaning in a way, which we can imagine. Or we can easily say that I was possessed by evil powers, and that's why I became someone who I am not while trying to ask you a simple but a deep question about both of us. I am well aware that it wouldn't mean enough for people like you and I. I'm sorry, my friend, sometimes I can get a little too excited. Now I will ask my question but you

don't have to answer it, tricky right? But just think about it; try to answer it for yourself. 'How do we know what something means to us?' Perhaps you're asking yourself 'what is this guy with strange scars trying to say to me, what is he trying to mean? Forget about my ugly scars and me for a second and start by thinking about yourself. What does this mean, what does meaning mean, how does stuff have meanings. Does stuff mean the same for everyone or can you change the meaning of something without anyone knowing or hearing what it means to someone else at the same time?

Have you ever thought about what do you mean to yourself and what do you mean to the others? Can someone change the meaning of what you mean to yourself? I bet you're one of those kinds who looks around and thinks that everyone is looking at him and becomes someone else and stares at himself outside of his body and tries to become the people who are staring. Because you can't see yourself the way you mean yourself because you reject the fact, you reject the proven truth of you being like everyone else that in the end you want to be everyone else to see yourself different, at least mean yourself different. Or maybe this is the kind I am.

I am a father of two, my friend. The older one is almost 19 but she looks much older than her age. She has my mother's grey eyes. My younger princess, Lydia, will turn 15 soon

and she looks just like her mother, unfortunately -you have to admit that I have a great sense of humour! Don't I? No. All right, next round is on me than, how does that sound? Rum? Good choice. Anyway, I was telling you about the reason why I'm here, drinking my problems off. Mr... What was it? Sorry I'm very bad with the names Sir; may I just call you C? C has no meaning when it is by itself, it is just a C. Nothing has meaning unless you give them one. Mr C, my friend, have you ever known someone who meant more than everything to you. I have known two. And I haven't seen them for past 13 years. I still remember their smell the way their silk like skin felt. For many years I rejected the fact that I was the wrong one. I was stuck with my hate towards their mother that it made me blind. If I knew that I would lose them, lose their love, lose the meaning that they give me, I would have never done it Mr C. Yes. I killed her. I drove our car to the tree. I looked at her eyes, covered in blood just before she died. I stared at her face and told her nothing. Just stared at her eyes. My blood was dripping on her. She looked at me with her meaningful eyes like she knows why I crashed. She died there quickly. I was covered in blood but I didn't feel any pain. I was just feeling like throwing up. Have you ever has sex with a prostitute? After you're finished you regret that you had sex with her so much. You could have kept that mon-

ey or you could have just satisfied yourself by yourself. I had exactly the same feeling.

Mr C, I know it sounds disturbing but please let me finish. It even sounds disturbing to me, even after so many years. I rejected the fact I killed her on purpose for so many years. I was rejecting my thoughts and my real identity in order to be accepted by the society. But now in here, in front of you and in front of whatever that thing that is imagining us right now, I am accepting myself. People who hide their inner selves from themselves are the people who have to live on a fine line between being lost and being very sad. The only way to change a fact is to accept it. If I was afraid of showing my scars to you, I would be afraid, scared, not sure and sad. When I showed my scars to you, when I crossed that fine line, it either made me worthless or important in your eyes. By accepting myself I made you accept me as well. Mr C, now you accepted yourself and you saw how much your 1 year old and 5 year old daughters mean to you. Now I should think carefully, and decide wisely. Should I go home a talk to her in calm way or should I take her from home and crash the car into a tree. I think I just need another glass of Rum.

Kendimi ka- bul ederek, sizin de beni kabul etmenizi sağladım.

Bunu size doğrudan sormak istiyorum sevgili dostum. Olmadığım biri haline gelmeden... Ki bu gerçekte pek mümkün değil! Eğer olmadığım biri haline gelebilseydim, bu gizemli tarafımı, kimliğimi bilmediğim veya farkında olmadığım anlamına gelmez mi? Onlarca yıl boyunca insanlar, hiç bilmedikleri, açıklayamadıkları milyarlarca şey icat ettiler, çünkü hayal edebildiğimiz bir şeye anlam vermek kolaydı. Bir keresinde bir arkadaşım bana insanların var olmayan bir şeyi hayal edemeyeceklerini söylemişti.

Nasıl var oluyoruz Efendim?

Daha yüksek bir bilincin ürünleri miyiz biz? Birer tasavvur muyuz? O zaman bizi hayal eden kim? Bütün bunların arkasında neden birileri olsun, ya da bütün bunlar neden ille de bir anlam taşısın?

İnsanlar bir açıklama, basit bir anlam bulmak ve bu açıklamayı, nedeni, anlamı, tasavvur edebileceğimiz bir şekilde tarif etmek konusunda güçlü bir dürtüye sahip. Ya da kolaylıkla kötücül güçler tarafından ele geçirildim, bu yüzden size ikimiz hakkında basit ama derin bir soru sormaya çalışırken olmadığım biri haline geldim diyebiliriz. Siz ve benim gibi insanlar için bunun yeterince anlamlı olmadığını gayet iyi biliyorum. Kusura bakmayın arkadaşım, bazen fazlasıyla heyecanlanabiliyorum. Şimdi size bir soru soracağım ama cevap vermeniz gerekmiyor, kafa karıştırıcı değil mi? Ama

bir düşünün; kendiniz için cevaplamaya çalışın. ‘Bir şeyin bizim için bir anlam taşıdığını nereden biliyoruz?’ Belki de kendinize ‘garip yaraları olan bu adam bana ne söylemeye çalışıyor, ne demek istiyor?’ diye soruyorsunuz. Beni ve çirkin yaralarımı bir dakikalığına unutun ve kendiniz hakkında düşünerek başlayın. Bu ne anlama geliyor, anlamın anlamı ne, şeyler nasıl anlam taşıyor? Şeyler herkes için aynı anlama mı geliyor yoksa bir şeyin anlamını, aynı zamanda başkası için ne anlama geldiğini hiç kimse bilmeden ya da duymadan değiştirebilir misiniz?

Hiç kendiniz ya da başkaları için ne anlama geldiğinizi düşündünüz mü? Birileri, kendiniz için ne anlama geldiğinizi değiştirebilir mi? Bahse girerim siz de etrafına bakıp herkesin gözünü size diktiğini düşünen ve başka biri haline gelip kendisine bedeninin dışından bakan ve kendisine bakan o insanlar haline gelmeye çalışan tiplerdensiniz. Kendinizi kendinize yüklediğiniz anlamda göremediğiniz için, herkes gibi olduğunuzu, kanıtlanmış bu gerçeği reddettiğiniz için, sonunda kendinizi farklı görmek ya da en azından kendinize farklı bir anlam yüklemek için başkaları olmak istiyorsunuz. Ya da belki ben böyleyim.

İki kızım var, dostum. En büyüğü neredeyse 19 yaşına geldi ama yaşından çok büyük gösteriyor. Annemin gri renkli gözlerini almış. Daha küçük olan prensesim, Lydia, yakında 15 yaşına girecek ve ne yazık ki tıpkı annesine benziyor

–harika bir mizah anlayışım olduğunu itiraf edin! Yok mu? Hayır. Tamam, bir sonraki içkiler benden, buna ne dersiniz? Rom? İyi seçim. Her neyse, size neden burada olduğumu ve neden sorunlarımı içerek unutmaya çalıştığımı anlatıyordum. Bay... Adınız neydi? Kusura bakmayın, isimlerle aram iyi değil Efendim; size sadece C diyebilir miyim? C kendi başına bir anlam ifade etmez, sadece C’dir. Siz bir anlam yüklediğiniz takdirde hiçbir şeyin bir anlamı yoktur. C Bey, dostum, hiç sizin için her şeyden öte bir anlam taşıyan birileri oldu mu? Ben böyle iki kişi tanıyorum. Onları 13 yıldır görmedim. Nasıl koktuklarını, ipek gibi tenlerinin dokunuşunu hatırlıyorum. Uzun yıllar hatalı olanın ben olduğum gerçeğini reddettim. Annelerine karşı duyduğum nefret beni kör etti. Eğer onları, bana duydukları sevgiyi, bana yükledikleri anlamı kaybedeceğimi bilseydim asla yapmazdım C Bey. Evet. Onu öldürdüm. Arabamızı doğrudan ağaca sürdüm. Ölmeden hemen önce kanla kaplı gözlerine baktım. Yüzüne baktım ve hiçbir şey söylemedim. Sadece gözlerine baktım. Kanım üzerine damlıyordu. Sanki neden kaza yaptığımı biliyormuş gibi anlamlı gözlerle bana baktı. Orada çabucak öldü. Kan içindeydim ama hiç acı hissetmiyordum. Sadece bir kusma hissi vardı. Hiçbir fahişeyle beraber oldunuz mu? İşiniz bittikten sonra onunla bu kadar çok yattığınıza pişman olursunuz. O para cebinizde kalabilirdi veya kendi kendinizi tatmin etmekle yetinebilirdiniz. İşte aynı böyle hissediyor-

dum.

Size rahatsız edici geldiğini biliyorum C Bey ama bitirmeme izin verin. Bana bile, bunca yıldan sonra bile rahatsız edici geliyor. Bunca yıldır onu bilerek öldürdüğüm gerçeğini reddettim. Toplum tarafından kabul görmek için düşüncelerimi ve gerçek kimliğimi reddediyordum. Ama şimdi burada, sizin ve şu anda bizi hayal eden o şey her ne ise onun önünde, kendimi kabul ediyorum. Kendi iç benliklerini kendilerinden gizleyen insanlar, kaybolmakla çok üzgün olmak arasındaki o ince çizgide yaşamak zorunda kalan insanlardır. Bir gerçeği değiştirmenin tek yolu onu kabullenmektir. Eğer yaralarımı size göstermekten korksaydım, korkmuş, ürkmüş, güvensiz ve üzgün olurdum. Size yaralarımı gösterdiğimde, o ince çizgiyi geçtiğimde, sizin gözünüzde ya değersiz ya da önemli oldum. Kendimi kabul ederek, sizin de beni kabul etmenizi sağladım. C Bey, şimdi kendinizi kabul ettiniz ve biri beş diğeri bir yaşındaki kızlarınızın sizin için ne ifade ettiğini biliyorsunuz. Şimdi dikkatlice düşünmem ve akıllıca karar vermem gerekiyor. Eve gidip onunla sakin bir şekilde konuşmalı mıyım yoksa onu evden alıp arabayı ağaca mı çarpmalıyım? Sanırım bir bardak daha rom içmeye ihtiyacım var.

I'm going to make love, come.

Emir Köksal

Sevişmeye gidiyorum gel.

Come see my manhood, come see mutual satisfaction. Or don't see it, do your thing. Come see my most perverted side. My being in my own head. Come join me, let's taste it together. Bring a viewer to watch us. To see our manhood. Or one person is not enough. Bring the whole world. Let me do whatever they like. I don't care if the person across from me is dead or alive. I should just get full. The whole world should applaud, some shouldn't know. I'm going to make love come. That's the real thing when you notice. You'd want to watch with an open mouth to kill me. You'd even close yourself to pity yourself.

I'm sick, you understand, I'm sick.

Gel gör erkekliği, gel gör karşılıklı tatmini. Veya hiç görme, kendi işine bak. Gel gör en sapık yanımı. Kendi kafamda olan varlığı. Hatta sen de katıl, beraber tadalım. Bir de izleyici getir izlesin bizi. Görsün erkekliğini. Ya da dur tek kişi yetmez. Tüm dünyayı getir. Ne seviyorlarsa, onu yapayım. Sevişmeye gidiyorum gel eleştir. Karşımdaki kişi öldü mü kaldı mı umrum değil. Karnım doysun yeter bana. Tüm dünya alkışlasın, belli kısmı haberdar olmasın. Sevişmeye gidiyorum gel. Fark edince asıl olay o. Ağzın açık izleyip öldürmek istersin beni. Hatta izlemeyip kaparsın kendine acırsın.

Hastayım ben hasta.

Hasta insan
Yarık sana
Zalama dayar
Orospu çocuğu olmak gurur
verici.
"İroni yapıyorum"
gerçek zamanlar
bu sana diyorum
kadın dik
Sende insan değilmişin
Yarık değil mi sana
Hasta insan

“earth
laughs in
flowers”

“Hamatreya”
Ralph Waldo Emerson

“dünyanın
gölüşü
çiçekler”

mina.

She wolf

Did you tame my flame? Or were you consumed by it? Would you hold my dirty hands and thoughts and kiss my liquor smelling breath one more time? Or will you forget all of those feelings we shared? Could you love a mind full of anxiety, unstableness and impurity? Would you love a monster?

Ateşimi söndürdün mü? Yoksa seni yakıp kül mü etti? Kirli ellerimi ve düşüncelerimi tutup, içki kokan nefesimi bir kez daha öper misin? Yoksa paylaştığımız onca duyguyu unutacak mısın? Endişe, tutarsızlık ve kirlilikle dolu bir zihni sevebilir misin? Bir canavarı sevebilir misin?

When I looked into his eyes, I saw myself, or something similar to myself, something eager to escape and conquer but was chained deep down underneath what others seeing in him: something hidden. Underneath all of that flesh, I saw darkness desperate to escape and run free but that wouldn't be acceptable by the others would it? Letting down barriers and letting all control go isn't "normal" right? But the difference I saw in him was the will power to prove that wrong, or at least to him.

A friendly but dark soul willing to give his love to everyone other than to the one who mostly deserved it, which happened to be himself. He is so much more than he thinks a she wolf trapped inside skin and bone. Its actually very engaging, I personally would say it is a manoeuvre. He was like a cyclone; a funnel of strong winds of pure, raw emotions and it just blew in out of nowhere taking control and consuming everything involved around him. Maybe he was aware of it or maybe not, tornadoes are strong and powerful things but only last for such a short time, kind of like him. The either destroys or conquers what surrounds them, then rapidly disappear. When a tornadoes hits, were you prepared or aware it was coming? No. You know there is a strange dignity of being destroyed by love and feelings, sadness in particular, and it has more depth than love.

The way the shadows and darkness just consumed us at night was so extremely breath taking. In the beginning it was ice cold and distant and turned into something so bright, like fire; everything was an inch away from being burned down to the ground, I'd like to ask him this. Did you tame my flame? Or were you consumed by it? Would you hold my dirty hands and thoughts and kiss my liquor smelling breath one more time? Or will you forget all of those feelings we shared? Could you love a mind full of anxiety, unstableness and impurity? Would you love a monster? There are no dead ends here just giving up. I felt as if for a moment you were mine, all mine but it was ephemeral. It was never perfect and I would never change a thing. I am not even sure what 'it' was but there was never a dull moment, I adored every part of him and his being; the smell of his hair to his strange toes, the way he spoke, in a slow comforting tone until he was upset and let that inner shadow loose.

Dişi kurt

Gözlerine baktığımda kendimi gördüm, ya da bana benzer bir şey, kaçmak ve fethetmek için can atan ama diğerlerinin onda gördüğünün derinliklerinde zincire vurulmuş bir şey: Gizli bir şey. Bütün o etin altında kaçmak ve özgürleşmek isteyen karanlığı gördüm ama bu diğerleri tarafından kabul edilemezdi, değil mi? Duvarları yıkmak ve kontrolü tümenden bırakmak "normal" sayılmaz, değil mi? Ama onda gördüğüm fark, bunu haksız çıkartma iradesiydi, en azından kendisine.

Sevgisini onu en çok hak eden hariç herkese vermeye gönüllü, cana yakın ama karanlık bir ruh, ki o kişi de kendisiydi. Sandığından çok daha fazlası var onda; deri ve kemiğin içine hapsolmuş bir dişi kurt. Asında oldukça cazip, ben şahsen bunun bir tür önlem olduğunu söylerdim. Bir kasırğa gibiydi; saf ve ham duyguların sert rüzgarlarından oluşan bir hortum birdenbire patlayıp kontrolü ele geçirdi ve çevresindeki her şeyi tüketti. Belki bunun farkındaydı, belki değildi, kasırgalar zorlu ve güçlü şeylerdir ama ömürleri kısacıktır, az çok onun gibi. Etraflarındaki her şeyi ya yok eder ya da fethederler, sonra hızla sönüp giderler. Bir kasırğa patladığında, ona hazır mısınız ya da geleceğini biliyor muydunuz? Hayır. Birirsiniz, aşk ve duygular özellikle de üzüntü tarafından yok edilmenin tuhaf bir onuru vardır ve aşktan daha derindir.

Gece vakti gölgelerin ve karanlığın bizi ele geçirmesi olağanüstü ve nefes kesiciydi. Başlangıçta buz gibi soğuk ve mesafeliydi ama çok parlak bir şeye dönüştü, ateş gibi; her şeyin yanıp kül olmasına ramak kaldı, ona bunu sormak isterdim. Ateşimi söndürdün mü? Yoksa seni yakıp kül mü etti? Kirli ellerimi ve düşüncelerimi tutup, içki kokan nefesimi bir kez daha öper misin? Yoksa paylaştığımız onca duyguyu unutacak mısın? Endişe, tutarsızlık ve kirlilikle dolu bir zihni sevebilir misin? Bir canavarı sevebilir misin? Burada bir çıkmaz yok, sadece vazgeçmek var. Bir anlığına bana aitmişsin gibi hissettim ama bu gelip geçiciydi. Asla mükemmel değildi ama asla değiştirmedim. "Bunun" ne olduğunu bile bilmiyorum ama hiçbir anı sıkıcı değildi, onu ve varlığının her parçasını deli gibi sevdim; saçının kokusunu, tuhaf ayak parmaklarını, yavaş ve rahatlatıcı bir ses tonuyla konuşmasını, ta ki kafası bozulup içindeki o gölgeyi serbest bırakana kadar.

The 4 Seasons of Veronica Read

Veronica Read'in
4 mevsimi

Kutluğ Ataman

ton
putain
ton

ton
sürtük
ton

The 20th century is the era that gave birth to the most basic yet most complicated (also very negotiable) question as to “Why we exist?”. Is god and religion just a belief to give society it’s rules and to “free” their minds and maybe satisfy and give the most reachable yet unreachable feeling of being content? On the other hand how we have come to exist and why we exist are very contradicting phrases. I doubt that there only exists one answer. So I prefer asking along with many others...

Does what you produce define you? Why does physical existence matter, when thoughts are only entities that linger? Why do we give more flowers to the dead than to the living? Why do we regret the elements that make us who we are?

A loved one answered: “We regret things if they affect other’s lives more than ours.” Do we regret our “mistakes” because others regret who they are? Maybe if they were at least close to being content would you still regret your choices, opinions, actions, words and mind set? Is regret born from regret ? In the end what is wrong and what is right? Is it what you think should be done according to your knowledge? Isn’t every conversation an act of PERSUASIAN ? But really what measures your knowledge?

20. yüzyıl, basit olduğu kadar karmaşık ve müzakereye açık bir soru olan ‘neden varız’ı doğurdu. Tanrı ve din sadece topluma kural sağlamak için kullanılan bir inanç mı? Akılları özgürleştirmek ve belki de ulaşması hem kolay hem de zor olan tatmin olmaya ulaşmaya çalışmak mıdır? Öte yandan var olma biçimimiz ve neden var olduğumuz iki çelişkili durumdur. Tek bir cevabın olduğundan şüphe duyuyorum. Bu soruyu başka sorularla birlikte sormayı bu yüzden tercih ediyorum.

Ne ürettiğiniz sizi tanımlayan şey mi? Oyalanan ve etrafta kalan şeyler düşünceler ise fiziksel var oluş neden önemli? Neden ölümlere yaşayanlara verdiğimizden daha çok çiçek veriyoruz? Bizi biz yapan unsurlardan neden pişmanlık duyuyoruz? Sevdığım biri dedi ki: ‘Başkalarını bizden daha çok etkileyen şeylerden pişmanlık duyuyoruz.’ Hatalarımızdan pişmanlık duymamızın nedeni başkalarının kim olduğundan pişmanlık duymamız mı? Eğer tatmin olmaya yakın olsalardı, siz de kendi kararlarınızdan, fikirlerinizden, hareketlerinizden, kelimelerinizden, kafa yapınızdan pişman olur muydunuz? Pişmanlık pişmanlığı mı doğurur? Sonuçta ne hatalıdır? Ne doğrudur? Bildiğiniz şeye göre davranmak mıdır? Her konuşma bir ikna değil midir? Bilgiyi ne ölçer?

Date palm

Once upon a time, there was a date palm.

On an autumn day, there was a very strong wind. The blowing wind caused the fruits to drop.

One of the dates rolled and fell on the asphalt of the highway. It was crushed by the tires of a passing truck, destroyed.

Another date became a stone opening on the side of the road. A bird found the date, flew away with the date in its beak and finally dropped it in a pit of garbage, filled with carcasses. The date was left here to rot.

A fruit fell in a stream. With the strength of the water, it was dragged to a huge sea and was finally buried in the depths of the ocean.

The other one fell to the top of the mountain. On this high hill that is without a good yield, it was left to disappear by drying up.

Another date fell near the palm on the fertile and well-ploughed land.

It rained; the wind blew on this fertile soil. The seeds of the date permeated the soil in the best possible way. Throughout winter, the seeds drew in all the beneficial elements of the soil and developed. Then it was spring and they sprouted. The sprout started to flower. And there was a small sapling. Years passed, the sapling became a beautiful palm. Then more years passed, the beautiful palm became a huge, magnificent palm. And then it started to yield fruits.

These fruits fell to the soil and became the fertilizer for the soil. The rotting fruits made the soil richer and gave birth to a new date palm. And this palm started to fruit itself. Instead of falling on an asphalt road or a dirty pit, as it fell on fertile and ploughed soil, it was born again through its own fruits. It lasted through horrible rains, harsh storms, deadly colds, scorching heat, so that it could blossom in the spring and yield fruits in the summer. In other words, the date palm found the ideal circumstances to grow and to develop. As it accepted the tests of nature, it became a strong, unshakeable palm, becoming a magnificent and fertile date palm through the blessings of this beautiful destiny.

Hurma ağacı

Bir varmış, bir yokmuş. Bir tane HURMA ağacı varmış...

Bir sonbahar günü, çok şiddetli bir rüzgar esmiş. Esen rüzgar ağacın meyvelerini yere düşürmeye başlamış.

Hurmalarından biri yuvarlanıp otoyol asfaltına düşmüş. Yoldan geçen bir kamyonun tekerlekleri altında ezilip yok olmuş.

Bir başka hurma, yol kenarında açılmış bir taş oluğa düşmüş. Oradan geçen bir kuş hurmayı bulmuş, gagasına alıp uçurmuş ve sonunda leş dolu bir çöp çukuruna düşürmüştü. Hurma burada çürümeye terk edilmişti...

Bir tane meyve bir dereye düşmüş. Suyun akış kuvveti ile sürüklene sürüklene kocaman bir denize varmış. Ve sonunda okyanusun en derin sularına gömülüp kalmış.

Öbürü yüksek kayalık bir dağın tepesine düşmüş. Hiç bir verimi olmayan bu yüksek tepede yapayalnız kuruyarak yok olmaya mahkum olmuş...

Diğer bir hurma, ağacının yakınlarında, verimli ve iyi sürülmüş bir toprağa düşmüş.

Yağmurlar yağmış, rüzgarlar esmiş bu doğurgan toprağın üzerinde. Buraya düşen hurmanın çekirdeklerinin en ideal şartlarda toprağa nüfuz etmesini sağlamış.

Kış mevsimi boyunca, çekirdekler toprağın tüm yararlı unsurlarını içine çekerek gelişmeye başlamış. İlkbahar gel-

miş, çekirdekler filizlenmeye başlamış. Filizler tomurcuklar çıkarmaya başlamış. Küçük bir fidan doğmuş.

Yıllar geçmiş, küçük fidan güzel bir ağaç olmuş. Daha da yıllar geçmiş, güzel ağaç görkemli dev bir ağaç olmuş ve sonunda kendi meyvelerini vermeye başlamış.

Bu meyveler toprağa düşerek, toprağın daha da verimli olmasını sağlayan bir nevi gübre oluşturmuşlar. Çürüyen meyvelerden dolayı zenginleşen topraktan yeni bir hurma ağacı doğmuş. Ve bu ağaç da kendi meyvelerini vermeye başlamış.

Yapay bir asfalt yola veya pislik dolu bir çukura düşmek yerine, verimli ve işlenmiş bir toprağa düşmesi sayesinde, kendi tohumlarından tekrar ağaç olarak doğmuş. Korkunç yağmurlara, sert fırtınalara, öldürücü soğuklara, kavuran sıcaklara dayanmış ki ilkbaharda tomurcuklanarak yaza meyve verebilmeye hazır olsun diye.

Başka bir deyişle, bu hurma ağacı büyüyüp gelişmek için ideal bir ortam bulabilmiş, doğanın her türlü sınavını karşı çıkmadan kabul etmesi sayesinde güçlü, sarsılmaz bir ağaç olarak büyüyebilmiş, güzel bir yazgının nimetleri sayesinde muhteşem, görkemli ve verimli bir hurma ağacı haline gelerek hayatını yaşayabilmiş.

The oblivious ingredient of a human being
İnsanoğlunun dikkatsiz cüzü

Artık

Polis sirenleri iyi geceler ninnisi olsun efendim
Coplar benimle sevişsin
İçeriden kanla dolayım
Çünkü artık çocuk değilim
Yansımam beni dolaplara itsin ve ağızım bütün kötülükleri akıtsın efendim
Bileğimi jiletle kestikten sonra
Beni suçlayın
Çünkü artık çocuk değilim
Beni televizyonun önüne koyun ve aya inme sahnelerini gösterin efendim
Bir kere kraterlerin tozunu yuttum
Şimdi set gürültülerini dinliyorum
Çünkü artık çocuk değilim
Papyonun cellatın en kötü ilmiği olmadığına inandırın beni efendim
Beni yok olana kadar bölmelerin minimalizmine hapsedin
Şirket fincanlarındaki birikmiş kahveyle boğun beni
Çünkü artık çocuk değilim
Devlet mürekkebi ile lekelenmiş kağıtlarla gözyaşlarımı silin efendim, çünkü etraftaki tek kağıt onlar şu anda
Sırada yabancılar varken mumları üfleyebilir miyim
Mutfak alış-verişiyle iflas edebilir miyim
Çünkü artık çocuk değilim

Anymore

May the police sirens be my good night lullabies sir
Let the batons make love to my skin
Let the blood fill me from within
For I am not a child anymore
Make my reflection push me to the lockers and make my mouth pour all the malice sir
Shove the razor up my wrist
And then blame it on me
For I am not a child anymore
Put me in front of the television and show me the behind the scenes of the moon landing sir
I once swallowed the dust of the craters
Now I listen to the set noises
For I am not a child anymore
Deceive me into believing that necktie isn't the most evil of hangman's nooses sir
Captivate me into the minimalism of the stalls until I am no more
Choke me with the coffee accumulations in the company mug
For I am not a child anymore
Let the papers stained with governmental ink wipe my tears away sir, for they are the only one around for the time being
May I blow the candles in the queue with stranger faces
May I not go bankrupt the other day with my grocery shopping
For I am not a child anymore

children of nature
doğanın evlatları

“Look down at me and you see a fool,
Look up at me and you see a god,
Look straight at me and you see yourself.”

Charles Manson

nothing

There is something inhuman on this planet. A systematic strangeness. The spirits that choose to be embodied here end their journeys without ever having lived in order to reach the peak of their own potential. We are all wearing an invisible leash. While we think we are free, we are both the victim and the applicator of the system. We are playing a game of tag within the horrible manipulation based on the materialist world. We are trying to move forward hitting walls, we walk without knowing where the road is leading us. We construct our own walls. We live in a prison where we are the guards, we don't even consider to dig a tunnel to escape. We are crushed in the wheels of the institutions that we call sites of education for many years, dreaming beyond the confines of the framework offered to us, we make calculations without knowing the end, without finding our equal, suffering and agonizing and leaving before we are able to settle accounts.

We are scared. We seek guarantees. We avoid learning through experience things that we are uncertain about and maybe miss the rose garden that is there at the end. Without internalizing how fear is the stain of the heart, we settle for the things that we encounter, which other people have presented; we don't realize that suffering is knowledge coming down to the body. We shape our skills to adapt to the situation that we are in, not to motivate our spirit that is begging for change. We know the birthdates, perfume brands, neighborhoods, soccer teams of the people that we think we know, but we don't know anything about their fears, joys, regrets, expectations. All our motivations are shaped through material things. We make efforts to possess, not to understand and to be understood. We are part of a structure that is not about keeping alive, but to kill. While our differences is our golden key, if we possess ideas that others find marginal, we are ostracized from society. We don't have

hiç

“Bana yukarıdan bakarsanız aptalın tekini,
aşağıdan bakarsanız tanrıyı, tam karşıdan bakar-
sanız kendinizi görürsünüz.”

Charles Manson

a perception of individuality, we are just like another person. We live to be liked by others, we fight to belong, we struggle to be accepted. We can't learn to control our inner voice, living as its slave since it has been coded the wrong way for years; we accept what it tells us because we don't have a choice. Our ability to adapt gets used to living in the negativity that we live in, resisting our own transformation, hugging prejudices and we think that our loads will be lighter when they become partners to our mistake, lost in the hallucination that we have created. We don't give up on eating glass.

We live in the darkest neighborhood of the dystopia that we call destiny. If only our downstairs neighbor is the uncle, our neighbor across is an aunt. We catch yesterday with one hand, tomorrow with the other and then screw up today, unhappy. We are not able to enjoy ourselves when we are alone and we choose to be in aggressive and loud environments. We do not know how the things that we have chosen to do in our free time has shaped our consciousness, totally lost. We know very lit-

tle about the structure of the universe. We only perceive life through our sensory organs, we put at our focus the things that we touch, see, measure. We are not able to know that consciousness is the essence of the universe. We don't understand love, we don't think it's one of the few things that is worth fighting for. We don't analyze our thoughts and emotions, we can't see that the first step of our transformation is this awareness, we don't die in life if necessary to be reborn.

We don't focus on ourselves, we don't realize our potential. We haven't been able to comprehend that while one of us ascends, the other will be pulled down. We dissolve into the deformation of this planet, surrounded by an environment in which people who have transformed themselves can only exist by hiding. In order to be ourselves, we pay the price of being alone.

Bu gezegende insanlık dışı bir şeyler var. Sistemli bir tuhaflık... Bedenlenmiş olarak buraya gelmeyi seçen ruhlar, kendi potansiyellerinin zirvesine ulaşabilmek için yaşayamadan seyahatlerini noktılıyorlar. Pek çoğumuzun boynunda görünmez bir tasma var. Özgür olduğumuzu sanırken aslında düzenin hem kurbanı hem de uygulayıcısı olarak yaşıyoruz. Materyalist dünyaya dayalı korkunç bir manipülasyon içinde körebe oynuyoruz. Duvarlara çarpa çarpa ilerlemeye çalışıyor, bizi koydukların yolun nereye çıktığını göremeden yürüyoruz. Kendi duvarlarımızı kendimiz örüyoruz. Gardiyanının gene biz olduğu bir hapishanede yaşıyor, kaçmak için tünel kazmayı dâhi düşünmüyoruz. Uzun yıllar adına eğitim yuvası dediğimiz kurumların çarklarının arasında eziliyor, bize sunulan çerçevenin içinde hayaller kuruyor, sonumuzu bilemeden planlar yapıyor, dengimizi bulamadan dünyalar kuruyor, acılarla boğuşup hesabını sormadan çekip gidiyoruz.

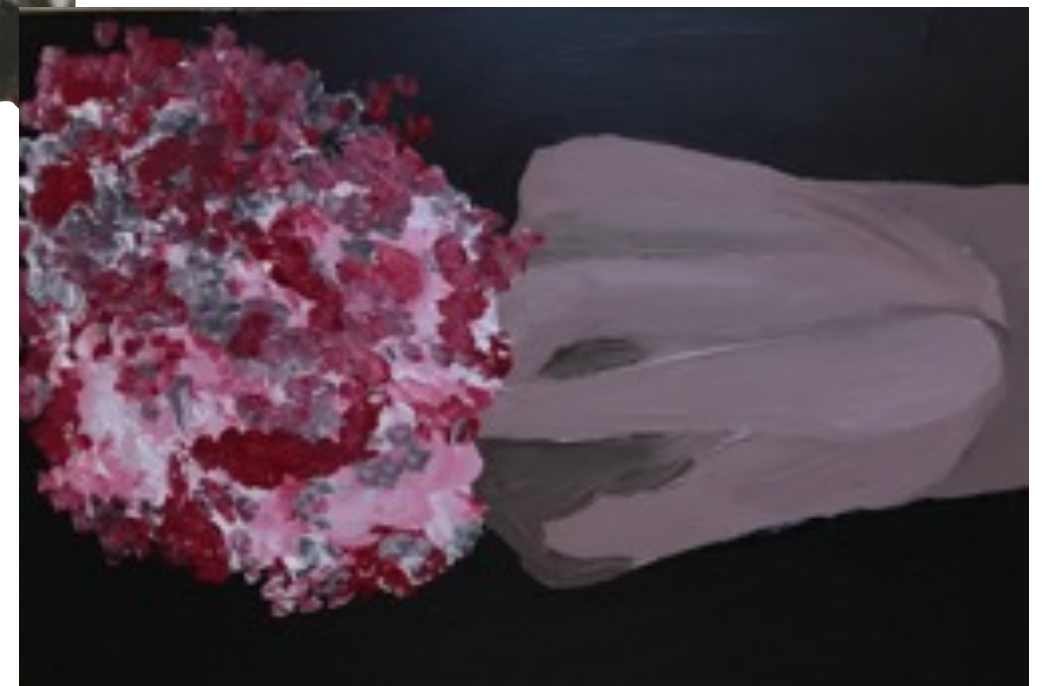
Korkuyoruz.Garanticiyiz.Duygularımızagüvenmeyip zihnimizin oyunlarına kanyor, deneyimleyerek öğrenmekten kaçıyor, emeğimizin sonunda bizi bekleyen cennet bahçesini ıskalıyoruz. Evrenin enerjisinin kabinimizin ışığında attığımız her adımı ödüllendirip yolculuğumuzda elimizden tutacağına güvenmiyor, “Korku kalbin lekesidir” anlayışını içselleştiremiyor, başkalarının yörüngelerinde dönüp durmaya razı oluyor, acı çekmenin bilginin özümze akması demek olduğunu göremiyoruz.

Adapte olabilme yeteneğimizi içinde bulduğumuz duruma göre biçimlendiriyoruz, değişim için yalvaran ruhumuzun motivasyonu için değil. Tanıdığımızı sandığımız kişilerin doğum tarihlerini, sevdiği parfüm markalarını, oturduğu semtleri, tuttuğu takımları biliyoruz fakat onların coşkularını, sevinçlerini, hayal kırıklıklarını, beklentilerini bilmiyoruz. Tüm motivasyonumuz maddeler üzerinden şekilleniyor. Sahip olmak için emek veriyoruz, anlamak ve anamlanmak için değil. Yaşatmak üzerine değil de öldürmek üzerine kurulu bir düzenin parçasıyız. Farklılıklarımız bizim altın anahtarımız olduğu halde, başkalarının marjinal bulduğu fikirlere sahipsek toplumdan dışlanıyoruz. Bireysellik algımız yok, biri gibi olmak var. Başkaları tarafından beğenilmek

için yaşıyor, ait olmak için savaşıyor, kabul görmek için mücadele ediyoruz. İç sesimizi kontrol etmeyi öğrenemiyor, yıllarca yanlış şekilde kodladığımız için onun stajyeri olarak yaşıyor, söylediklerini kabul etmek için uygun koşulları ona biz hazırlıyoruz. Atalet halinde yaşıyor, iletişim kurmayı beceremiyor, hislerimizi bastırıyor, kendimizi dönüştürmemek için direniyor, önyargılarımıza sarılıyor, başkalarını da bu yanlış ortak edince yükümüzün hafifleyeceğini düşünüyor ve kendi yarattığımız halüsinasyonun içinde kayboluyoruz. Cam yemekten vazgeçmiyoruz.

Kader dediğimiz distopyanın en karanlık mahallesinde yaşıyoruz. Alt komşumuz eğer amca, karşı komşumuz keşke teyze... Bir elimizle düne, diğeriyle yarına yapıyor, bugünü elimize yüzümüze bulaştırıp mutsuz oluyoruz. Tek başına kaldığımızda kendimizden keyif alamıyor, sırf bunun için agresif ve gürültülü ortamlarda bulunmayı seçiyoruz. Boş zamanlarımızda yapmayı seçtiğimiz şeylerin ruhumuzun ritmini bulmasını sağlayacak ciddi bir eylem olduğunu kavrayamamış, paranoyak çatışmalarımız içinde kaybolmuş durumdayız. Evrenin yapısı ile ilgili çok az bilgimiz var. Hayatı sadece duyu organlarımız ile algılıyor, dokunduklarımızı, gördüklerimizi, ölçebildiklerimizi odağımıza alıyoruz. Evrenin özünün bilinç olduğunu bilemiyoruz. Aşkı anlayamıyor, onun kişisel gelişimimizde ne kadar önemli bir araç olduğunu göremiyor, acıyı göze alarak uğruna savaşılacak yegâne şeylerden biri olduğunu düşünmüyoruz. Düşüncelerimizi ve duygularımızı analiz etmiyor, dönüşümümüzün ilk adımının bu farkındalıkta yattığını göremiyor, gerekirse yeniden doğmak için yaşarken ölmüyoruz. Tırtıla bakıp kelebeği göremiyoruz.

Tekâmülümüze odaklanmıyor, potansiyelimizi açığa çıkaramıyoruz. Birimiz yükselirken bir diğeri de yukarıya çekeceğimizi kavrayamamış durumdayız. Bu gezegende deformasyonun içinde eriyip gidiyor, kendini dönüştürmüş kişilerin ancak saklanarak var olabileceği bir ortamda bulunuyoruz. Kendimiz olabilmek için mutlaka yalnızlık bedelini ödüyoruz.

The candle is the light for survival and discovery, thriving to hang on and light up the darkness of life and beyond.

A candle is to wish, to search, to guide, to enlighten, and to mediate and a journey of faith, as faith is the flame that eliminates fear, representing truth and learning, rare and beautiful and delicate things.

With or without people around, the walk is alone, and the palm – shielding the flame- carries the lifeline.

Ali İhsan Pinçe

Mum, hayatın karanlığını ve ötesini aydınlatmak için direnen, hayatta kalma ve keşfetmenin ışığıdır.

Gerçekliği ve görmeyi, saklı güzelliği ve kırılan olanı temsil eden mum, aynı zamanda dileme, arzulama, hakikat ve öğrenmeye rehber, aydınlanma, meditasyon, ve korkuyu bertarafeden inanca seyahattir. Etrafta başka birileri olsun ya da olmasın, herkes tek başına yürür, ve mumun ışığını koruyan avuççisinde onu taşıyanın hayat çizgisi vardır.

